

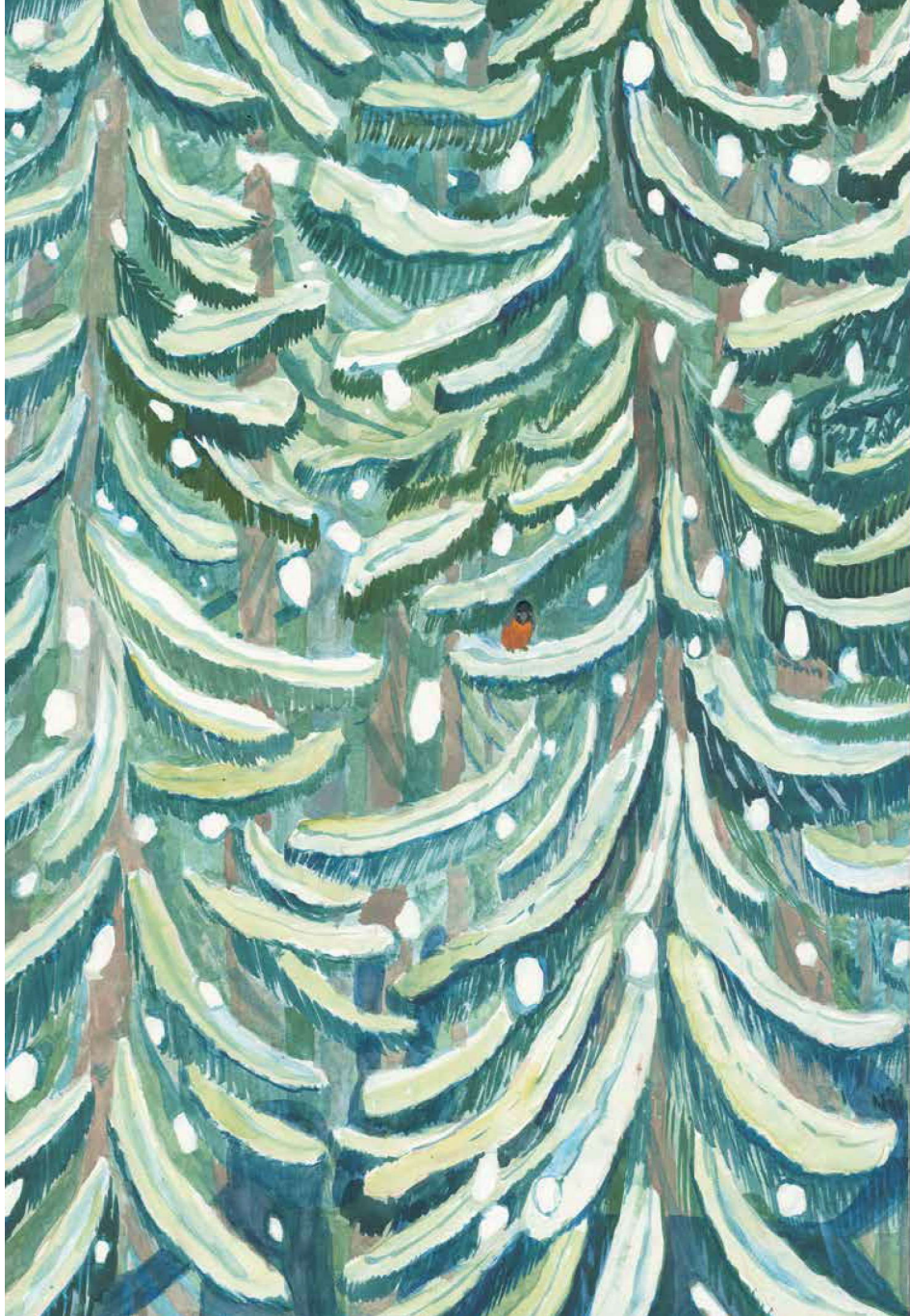
Na bílých pláních štípal mráz. Projížděli zadem, za vsí.
Vpředu šla do sání zapřažená mula, napůl oslice, napůl
kobyłka. Na sáních seděl chlapec, mulu řídil opratěmi.
Kolem nich pobíhal psík. Strkal nos do sněhu, hrabal, funěl,
větril. Sníh se mu líbil.

Chlapec se jmenoval Zbyšek, byl poutník. Projížděl světem.
Rozhlížel se. Hledal, kde by se najedl, něco přiučil, kde je
třeba pomoci. Díval se na barvy krajiny. Poslouchal volání
světa. Na sáních vezl všechny svůj majetek: deku, plášť,
sekerku, nůž, ocílku, pánvičku, kotlík, měch na vodu,
jehlu, nit, kousek slaniny a dvě vajíčka.

Udýchaní stáli na hranici, která dělila známé a neznámé, minulé a budoucí, naše a jejich. Odhodlávali se vstoupit. Nejprve Zbyšek ukryl sáně pod větve sukatého krajního smrku, věci si vzal na ramena.

Slyší volání lesa: „Vejděte, maličcí tvorové! Když pomůžete, ochráním, zahřeju, nasytím vás!“ „Pojďme,“ rozhodl Zbyšek.

Vstoupili do zimního ticha, nejstaršího ticha všech tich, ze kterého vznikly písně světa. Bylo strnulé, přísné, bez pohybu, bez hlásku. Jejich dýchání se rozléhalo, pod jejich deseti nohama šramotil sníh. „Lese, přijmi nás, přicházíme v dobrém!“ Vtom se ze smrkové větve skloněné pod tíhou sněhu ozvalo: „Tu, tú!“ Hýl nás přiletěl přivítat, oznámit všem návštěvu v sálech zimního lesa.

Uvnitř se Zbyšek cítil jako v obří jeskyni. Neviděl nebe. Kmeny byly sloupy držící střechu lesa, spletenou ve výšce z větví a sněhu. Cítili se malinkatí mezi vysokánskými stromy. Všichni si zvykali na jiné zvuky, snažili se porozumět hlasům lesa. Připadali si moc hluchí.

Šli dál, poslouchali hlasy lesních zvířat. Psík (jmenoval se Marcík) už rozeznal jejich pachy. Bavilo ho běhat po srnčích pěšinkách a plašit zajíce, který se schovával za vykotlaným pařezem. Běhat a slídit, číchat! Kráska se zatím naučila lesní pastvě. Slunce prosvítalo na mechovou kůži lesa, kam dosvitlo, tam vyrostla jahůdka. Přestala být zima, to bylo krásně!

„Klííh! Tudy, poutníci, ohněte záda! Dovedu vás k srdci lesa, tam každý najde všechno, co potřebuje. Pospěšte! Klííh!“
Datel jim přelétl nad hlavami, byli rádi, že mají průvodce.